

[Mimi Jakobsen]

almindelige principper, vi har i vores socialdebat, i vores sociale lovgivning, også til dette område. Under den ældre redegørelsesdebat var der bl. a. to spørgsmål, vi talte meget om. Vi sagde – og nu omskriver jeg det til indvandrere, og jeg mener, det passer: Indvandrere har kun én ting tilfælles, og det er, at de er så forskellige. Det var et af sloganerne på ældreområdet. Det andet er, at vi skal fokusere på, hvad folk kan, og i mindre grad på, hvad de ikke kan.

Jeg mener, at de to grundpiller er vigtige, hvis vi skal have det, vi kalder en samlet indvandrerpoltik. Det er ikke alle indvandrere, der har problemer; indvandrere er præcis lige så forskellige som alle andre grupper og grupperinger af borgere i vort samfund. Nogle har massive problemer, nogle har mindre, og nogle har stort set ingen. Det skal jeg vende tilbage til.

Jeg går ud fra, at det, det drejer sig om, er at fokusere på den gruppe, som har nogle problemer på forskellige områder. Og når vi vil gøre op, hvordan vi skal behandle, hvordan vi skal forholde os til gruppen indvandrere, synes jeg, vi bliver nødt til at gøre op med os selv, hvilken opfattelse vi har af gruppen, om det er udgiftskrævende stakler, eller om det er et samfundsmæssigt potentiale. Der er jo begge dele. Er vores attitude, vores holdning til indvandrere, når de kommer hertil, i virkeligheden sådan, at vi gør så meget ud af at lade dem møde behandlere, undervisere, folk, der skal tage sig af, folk, der skal tage hånd om, folk, der skal sørge for, og folk, der ved besked om, hvad der er godt for dem, så vi ufrivilligt kommer til at befordre den tankegang hos visse grupper af indvandrere, at det er et behandlersamfund, de er kommet til, at de lige så godt kan læne sig tilbage, fordi der kommer nogen og fortæller dem, hvad der er godt for dem, hvad de skal? Det er et af de klassiske problemer i socialpolitikken som sådan, at vi i for høj grad gør folk til sager, fortæller dem, hvad der er godt for dem.

Der er mange tanker i regeringens redegørelse, jeg føler mig tiltalt af, men der er indimellem en tone, jeg ikke bryder mig om – en tone, der virker, som om man vil sige: Det er os, der sidder med løsningerne, og som åbner meget lidt mulighed for at udgøre en god løsning for indvandrerne som grupper. Og det er

altså 140 forskellige nationaliteter, vi her taler om, med lige så mange forskellige kulturer – måske ikke så mange forskellige religioner – med forskellige udviklingstrin, traditioner og alt muligt andet, og det er svært at foranstalte en samlet indvandrerpoltik for 140 forskellige nationaliteter.

Jeg skal bestemt ikke bebrejde ministeren, at redegørelsen er kommet til at hedde det, den hedder, for det er det, vi har bedt om, men jeg vil bare advare imod betonløsninger, noget, hvor vi skriver nogle bestemmelser ned, der så skal gælde for de 140 nationaliteter, uanset om de kan lide det eller ej, og om det er det, de har brug for eller ej. Lad os passe meget omhyggeligt på, at vi ikke får kørt det over én kam, men at vi virkelig får understreget, at indvandrere er præcis lige så forskellige, som alle vi andre er, og der skal vidt forskellige ting til for at sætte dem individuelt i stand til at klare sig i det danske samfund.

Der tales flere gange i redegørelsen om, at de skal behandles på lige fod med den danske befolkning, at man skal behandle og give lige muligheder og rettigheder. Men hvad angår dette med at behandle lige, gælder det – og jeg tror, det har været sagt af en tidligere ordfører i dag; i hvert fald er det tit blevet sagt af min gruppeformand, hr. Arne Melchior, fra denne talerstol i mange forskellige sammenhænge, men jeg vil også nævne det i dag – at behandler man vidt forskellige mennesker lige, så behandler dem altså ulige.

Dermed har jeg formodentlig også sagt, at CD ikke deler den massive afvisning, jeg har hørt hos nogle ordførere af, at der skal særforanstaltninger til. Skal man give en eller anden gruppe lige vilkår, lige muligheder, kan det da være nødvendigt med noget særbehandling, som vi gør på et hav af andre områder, også det skal jeg se om jeg kan nå at komme tilbage til.

Jeg håber ikke, nogen har fået indtryk af, at jeg siger, der ikke er problemer for nogle af indvandrerne, at det hele går godt. Det mener jeg ikke det gør. Vi hører altid om tre områder: uddannelse, bolig og beskæftigelse. Jeg vil i den forbindelse så også bare stilfærdigt sige, at disse tre områder jo også nævnes i et vist omfang, når det drejer sig om andre gruppers problemer. Det er præcis de samme tre problemer, vi evig og altid hører om i alle andre sammen-